

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p> <p>J Time Committed À dé lai convenu</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	---	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 18.

(344.)

Vol. 15.

Thursday,

September 22,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Čechov a pauzírovaný mariáš

Velký spisovatel 19. století Fjodor Michajlovič Dostojevskij, který zemřel v roce, kdy se narodil můj dědeček, 1881, napsal povídku (v porovnání s *Bratry Karamazovými* je to skutečná miniatura) *Hráč*. Přestože přesně neznám ruské karetní hry 19. století, předpokládám, že to nebyl tolik u nás populární mariáš. Nedělní představení tří Čechovových jednoaktovek tuto hru připomínalo. Ačkoliv v nich hráli čtyři herci, vždy někdo na scéně chyběl. V první hře *Medvěd* měl v rukách trumfy Tomáš Mašek a to v podobě směnky na 1200 rublů, ale Zdena Novotná dokázala sehrát fantastického betla a prakticky s bezcennými kartami, pouze svým šarmem dovědla partičku do vítězného konce. V druhém dějství v *Námluvách* byly karty rozdány mezi Bohouše Mácu a Adrienu Lisovou. Zde je to vyrovnané a tvrdě se bojuje nejen o ruku nastávající, ale i o louku, na kterou si činí oba zúčastnění nárok. Když už to vypadá, že partička se nedohraje, nastává druhá část, daleko vážnější, o kvalitu psa, či přesněji řečeno, psího čumáku. Volně navazující třetí povídka *Slza* však ukazuje, že Bohouš Máca tento souboj zřejmě prohrál a fenku chce prodat Tomáši Maškovi nebo i dát mu ji zadarmo. Adriana Lisová, coby paní domu má v rukách eso, klíč od špajzu. Jelikož se nechá v závěru obměkčit, dá se předpokládat, že je srdcové. V této třetí části pauzíruje Zdena Novotná, kterou alespoň vidíte na snímku. Příjemné představení, v příjemném prostředí Limelight Dinner Theatre, kam jsme chodili kdysi do divadla.

abe

Z. NOVOTNÁ
V JEDNOAKTOVCE MEDVĚD

Když končí festival...

Vlastně jsem měl v životě štěstí, narodil jsem se v době, kdy ještě nebyla televize a tak jsem chodil vždycky v sobotu večer do kina. Nejprve do okolí. Můj rajón sahal od kina *Mír ve Strašnicích* až po širokoúhlé kino *Pilotů*. Ve Vršovicích na Ruské bylo kino *Práce* a u Heroldových sadů *Vzlet*. Když jsme vyrazili do Strašnic, tak nejbližší bylo kino *Vesna*. Vše v dosahu půl hodiny chůze. Tím se ušetřila koruna dvacet za tramvaj. Myslím si, že už ani jedno z těchto kin neexistuje.

Ještě později se můj rádius zvětšil díky tramvajence, která patřila k nezbytné středoškolské výbavě. Krátký popis filmů v průjezdu napovídá, jestli uvidím opět Brigittu Bardotovou nebo Sophii Lorenovou. Obě ročník 1934, čili o čtrnáct let starší než já. Jak čas běžel, tak jsem se přibližoval do věku hvězd filmového plátna, zestárl jsem, hvězdy se vyměnily, ale nezestály. Stále je jim tak mezi dvacítkou a třicítkou. Z té doby zůstaly pouze staré filmy, které občas vidím na videu.

Dana Medřická právě zabouchla dveře. Na ně tluče zdrcený Klacek a pronese památnou větu: „Slávko, mohla byste na malou chvilku otevřít dveře, abych se vám tisíckrát omluvil za svoje hulvátství?“ Kamera vzápětí míří z okna a my vidíme Písek roku 1952. Brigittu Bardotovou jsem na vlastní oči nikdy neviděl. Sophii Lorenovou před pár lety na Torontském filmovém festivalu ano. Změnila se, ale ne zas tolik. Místo romantického Písku se dívám na kanadský film a Queen St. v Torontu. Místo Dany Medřické mírně potetovaná Lauren Lee Smith. Místo romantického názvu *Měsíc nad řekou* se to říká rovnou, *Lehni si se mnou* (*Lie with me*) a erotika je drsná, žádné omlouvání za hulvátství, jak to dělal před půl stoletím Klacek v Písku. Jen Leila v závěru práskne dveřmi a playboy David tluče na dveře. Několik dlouhých vteřin napětí a pak cvakne klika... Láska zvítězila, zatímco Klacek se svým hulvátstvím prohrál. A pak že film za padesát tři let neprošel vývojem k lepšímu!

Rok 1934 dal světu nejen Brigitte Bardotovou a Sophii Lorenovou, ale i Leonarda Cohena. Kanadská legenda, básník a zpěvák oslavil nedávno sedmdesátiny. Při této příležitosti se konalo třináct koncertů, z kterých je možné vidět ve filmu *Leonard Cohen I'm Your Man* (*Leonard Cohen - Jsem tvůj muž*) 34 písní v podání různých interpretů. Cohen při tom vypráví svůj životní příběh. Dovíme se, že Suzanne byla manželka jeho přítele, která bydlela v Montrealu a skutečně vařila čaj s pomeranči. *Chelsea Hotel* v New Yorku bylo místo, kde se setkávali mladí básníci a intelektuálové v šedesátých letech. Jestliže se Cohen jen lehce dotýká šedesátých let, film o Bobu Dylanovi *No Direction Home: Bob Dylan (Bob Dylan - Nemírím domů)* je pouze z tohoto období. Přesněji řečeno z let 1961-1966, kdy se radikálně změnila nejen hudební scéna, ale i svět kolem nás a na tuto změnu, kromě Beatles, měl největší vliv právě Bob Dylan. Tři a půl hodiny trvající dokument ukazuje tiskové konference z té doby, záznamy koncertů. Je pravděpodobné, že tento dokument budeme moci vidět v programu americké televizní sítě PBS a to 26. a 27. září v 21 hodin. Kromě Dylana zde uvidíte i Joan Baezovou či skupinu Peter, Paul and Mary. Film končí v roce 1966, kdy se Dylan po nehodě na motocyklu odmlčel a osm let veřejně nevystupoval.

Neuvěřitelné je, jak vzpomínka na stejné období je jiná v Rusku. Skutečností je, že i tam prožívali za Chruščeva

jakési uvolnění. Film *Snění o Kosmu* se odehrává v okolí Murmansk na norskorošských hranicích. Lodě, které přijíždějí do přístavu přinášejí nejen cizí zboží jako tranzistorové rádio, ale i kontakt se světem. German (shoda jména není jistě náhodná s jménem druhého ruského kosmonauta Germana Stěpanoviče Titova) váhá mezi tím utéci na Západ a stát se kosmonautem. I pro obyčejného kuchaře je možné stát se diplomatem. Ruské vlaky jsou luxusní a Gagarina poznáte podle toho, že si neumí zavázat tkaničku u pravé boty. Nepravděpodobně vypadá i film Atoma Egojana *Kde pravda lže*. I tento film se vrací do období konce padesátých let, kdy dvojice komiků začíná úspěšný třicetihodinový telethon, který se končí vraždou mladé ženy. Po patnácti letech se studentka žurnalistiky chce dobrat toho, co se stalo. Ke cti Egojana lze říci, že umí použít erotiku a není to hloupé, na druhou stranu, film má spoustu nedostatků, kdy je vidět, že si režisér nedal mnoho práce s dobovým pozadím: Počátkem sedmdesátých let se již používaly kazetové magnetofony, nikoliv kotoučové. (Pouze pro profesionální nahrávání z terénu se používalo v rozhlase několika špičkových značek, mezi kterými nechyběla značka UHER). Takových nedostatků je ve filmu víc.

Proti tomu naopak vyznívá věrohodně film bosenského režiséra Danise Tanoviće *Peklo*. Ačkoliv se na filmu dle katalogu podílely čtyři země - Francie, Itálie, Belgie a

POKRAČOVÁNÍ NA STR.6